

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **T. D. H.**, nar. X,
státní příslušností X
t.č. v X

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie,
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. prosince 2024, č.j. KRPA-269755-33/ČJ-2024-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou došlou Městskému soudu v Praze dne 27. 12. 2024, se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. prosince 2024, č.j. KRPA-269755-33/ČJ-2024-000022-ZZC (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“),

zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 30 dnů ode dne vydání napadeného rozhodnutí.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě namítal předně, že žalovaný nedostatečně odůvodnil upřednostnění zajištění před jeho alternativami. Uvedl, že žalovaný přistoupil k jeho zajištění pouze na základě nelegálního vstupu a pobytu na území České republiky a nezjistil přitom řádně stav věci včetně skutečností svědčících ve prospěch žalobce a následně případ neposoudil v celé jeho šíři. Podle žalobce jsou dále jednostranné a nedostačující úvahy žalovaného ohledně možnosti uložení alternativ, k nimž se žalovaný vyjádřil stroze tak, že paušálně odcitoval jednotlivá zákonná ustanovení a konstatoval nemožnost jejich uplatnění, aniž by podle žalobce bylo zřejmé, jaké (pokud vůbec nějaké) úvahy k tomu žalovaného vedly. Konkrétně se pak neztotožnil s vyjádřením žalovaného, že by žalobce neplnil povinnost oznámit následující pracovní den policii změnu místa pobytu a ve stanovené době se na něm zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Namítal k tomu, že v průběhu řízení předkládal doklad o zajištění ubytování, a že si je zcela vědom své povinnosti oznamovat změnu adresy a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat. Proto nesouhlasil s tvrzením žalovaného, který již předem vylučuje možnost, že by se žalobce na místě svého pobytu zdržoval.
3. Dále žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí stanovil nepřiměřeně dlouhou délku zajištění, která neumožňuje dostatečný soudní přezkum v rozumných intervalech. Odkázal přitom zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č.j. 6 Azs 170/2019, z něhož obsáhle citoval. Podle žalobce rovněž nebylo ze strany žalovaného konkrétně uvedeno, jaké dílčí kroky bude třeba učinit během stanovené doby zajištění v trvání 30 dní a především, jaká je časová náročnost těchto kroků. Žalovaná podle žalobce jen paušálně uvedl výčet jednotlivých kroků, aniž by je však doplnil konkrétním časovým odhadem nebo konkretizací daného procesu s ohledem na případ žalobce.
4. Podle žalobce také napadené rozhodnutí vykazuje známky zmatečnosti a nedostatečného individuálního posouzení. K tomu pak dále uvedl, že žalovaný nezohlednil skutečnost, že žalobce během celého řízení poskytoval žalovanému součinnost a v dobré víře s ním spolupracoval.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě předně uvedla, že výstižně shrnula podstatné skutečnosti skutkového stavu a uvedla, které listinné důkazní prostředky správní orgán opravňuje vydat žalobou napadené rozhodnutí. K důvodům neuložení mírnějších opatření se vyjádřila na straně 5 – 6 napadeného rozhodnutí. Zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložení zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Jinými slovy, pokud správní orgán shledá důvodnou obavu, že se cizinec bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění, což bude nejčastěji vyplývat z dosavadního chování cizince, přistoupí přímo k jeho zajištění, aniž by nejprve

užil zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem na jeho pobytovou historii, dospěla žalovaná k závěru, že v případě žalobce existuje důvodná obava, která se i z jeho pobytové historie a chování potvrdila, když svou situaci nijak neřešil, a i na dále na území České republiky pobýval. Žalobce si sám svým přístupem a nerespektováním právních předpisů zapříčinil stav nedůvěryhodnosti, a to až do té míry, kdy žalovanému správnímu orgánu nezbylo nic jiného než možnost uložení zvláštního opatření vyloučit a přímo přistoupit k zajištění žalobce, a to z důvodu dosažení samotného cíle správního vyhoštění, kterým je ukončení nežádoucího neoprávněného pobytu žalobce. Aplikace zvláštních opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a taktéž v případě, že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění cizinec vyhýbal (objektivní složka). V souladu s ustanovením § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců je absence důvodné obavy nezbytným předpokladem pro uložení zvláštního opatření. U žalobce pak podle žalované absentovala především objektivní složka možnosti uložit zvláštní opatření, kdy uložení opatření bylo v podstatě vyloučeno. Žalovaná dále též uvedla, že jasně vyjádřila, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka).

6. Ke stanovené době zajištění žalovaná uvedla, že tato byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění přihlédla k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle ustanovení § 163 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem cizince o vzetí zpět, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30-ti kalendářních dnů. Žalovaná je proto přesvědčena, že doba trvání zajištění stanovená na 30 dnů je přiměřená a pro bližší odůvodnění odkázala na str. 6 – 7 napadeného rozhodnutí.
7. Závěrem žalovaná shrnula, že účelem institutu správního vyhoštění je ukončit nežádoucí pobyt cizince na území členských států Evropské unie. Další odklad vyhoštění v průběhu účinků správního vyhoštění by byl v rozporu s vysloveným zájmem státu, aby se dotčený cizinec již na tomto území nezdržoval. Za této situace při naplnění skutkové podstaty ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je podle žalované bez významných okolností v podstatě vyloučeno aplikovat zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť by nevedlo k naplnění stanoveného účelu.
8. Proto žalovaná s ohledem na shora uvedené navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

9. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou ohledně napadeného rozhodnutí vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
10. Dne 23. 8. 2024 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou, které předložil cestovní doklad č. X vydaný X bez vyznačeného vstupního razítka a polské povolení k pobytu č. X s dobou platnosti od 18. 7. 2021 do 17. 7. 2026, u něhož hlídka policie pojala podezření, že se jedná o padělek. Lustrací v dostupných evidencích Policie České republiky ani v cestovním dokladu žalobce nebylo nalezeno jiné vízum či oprávnění umožňující žalobci legálně pobývat. Žalobce byl proto podle ust. § 76 odst. 1 trestního řádu zadržen pro přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle ust. § 348 odst. 1 trestního zákoníku.

11. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 21. května 2021, č.j. KRPU-78651-43/ČJ-2021-040022-SV-ZZC, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dobu tří roků. Tímto rozhodnutím mu byla rovněž stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí nebo do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany, pokud toto rozhodnutí bude pravomocné, pokud nebude realizován výkon správního vyhoštění.
12. Trestním příkazem X sp. zn. X ze dne X, který téhož dne nabyl právní moci, byl žalobce pro spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea první trestního zákoníku odsouzen k trestu vyhoštění z území České republiky na dvou 24 měsíců.
13. Do protokolu o výsledku žalobce v procesním postavení účastníka správního řízení za přítomnosti tlumočnicka jazyka X, jehož přítomnost žádal, uvedl dne 24. 8. 2024 mimo jiné následující. Jmenuje se D. H. T. a narodil se dne X. V minulosti používal i jiná jména. Do České republiky naposledy přicestoval někdy v roce 2021 na cizí cestovní doklady a od té doby nevycestoval. V současnosti již má svůj pravý cestovní doklad. O tom, že jeho polské povolení k pobytu je padělek, nevěděl. Na internetu našel člověka, který nabízel zařízení pravého a platného dokladu, prostřednictvím rodiny zaplatil požadovanou částku a poté převzal na tržnici Sapa od nějakého Evropana nový polský doklad. V České republice nemá nikoho z rodiny, bydlí zde na různých místech u známých a na jídlo si vydělává na občasných brigádách. V zemi původu mu nic nehrozí, může se tam vrátit, ale má zde velký dluh, když si půjčil na polský doklad. Peníze na vycestování nemá. Je ženatý a má čtyři děti. Rodina žije ve X. Je zdravý a s ničím se neléčí. V České republice nemá nikoho, kvůli komu by bylo ukončení jeho pobytu z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života.
14. Dne 24. 8. 2024 vydala žalovaná rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1, 9 zákona o pobytu cizinců s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států na dobu čtyř let.
15. Téhož dne vydala žalovaná rozhodnutí č.j. KRPA-269755-33/ČJ-2024-000022-ZZC, jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
16. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 3. 9. 2024, č.j. OAM-1148/BA-BA07-BA06-PS-2024, byl žalobce zajištěn podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu do 15. 1. 2025. Přípisem Ministerstva vnitra ze dne 18. 12. 2024, č.j. OAM-1148/BA-BA07-2024, byla Policie České republiky informována o tom, že žalobce od 11. 12. 2024 pozbyl status žadatele o mezinárodní ochranu.
17. Nato žalovaná dne 18. prosince 2024 vydala napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
19. Napadené rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobce se může v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jeho právech a

povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterými je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.

20. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ve lhůtě 5 dní ode dne podání žaloby nenavrhoval nařízení jednání a žalovaná ve svém vyjádření k žalobě výslovně souhlasila s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
21. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
22. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
23. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zoblednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.*
24. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
25. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*
 - a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo

d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly“.

26. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
27. Podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) *[k]aždý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.*
28. Zdejší soud má v první řadě za prokázané, že žalobce nevycestoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění vydaného již dne 21. května 2021, č.j. KRPU-78651-43/ČJ-2021-040022-SV-ZZC, Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje. Pořídil si padělek polského povolení k pobytu, který předložil policejní hlídce jako pravý. Rovněž nemá ani žádnou stálou hlášenou adresu pobytu, jak sám uvedl v rámci svého výsledku. Navíc byl žalobci v trestním řízení uložen samostatný trest vyhoštění z území České republiky. Žalovaná zdůraznila, že žalobce nevycestoval z území vědomě, dále na něm neoprávněně pobývá a nechal si za úplatu vyhotovit padělek povolení k pobytu, a proto je předpoklad, že nebude předpisy dodržovat i nadále. Soud k tomuto konstatuje, že pobytová historie žalobce vskutku nedávala žalované jinou možnost než k zajištění přistoupit, neboť je zjevné, že žalobce není ochoten dodržovat ani vydaná rozhodnutí, ani právní předpisy. Žalobce v žalobě neuvádí nic konkrétního, co by tyto závěry bylo způsobilé zpochybnit. Tvzení o zajištění ubytování a o povědomosti žalobce o povinnosti oznamovat změnu adresy nemůže samo o sobě obstát, když žalobce navíc v rámci svého výsledku naproti tomu výslovně uvedl, že v České republice bydlí u známých na různých místech, nemá stálou adresu a nikde se k ubytování nepřihlašoval.
29. Žalobce rovněž neuplatnil ve své žalobě žádné konkrétní tvrzení, které by bylo způsobilé vyvrátit závěr žalované, že v jeho případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a že nelze ze strany žalobce očekávat respektování pravomocně uloženého správního vyhoštění a jeho dobrovolné vycestování. Žalovanou zjištěné skutečnosti svědčí přinejmenším o určité lhostejnosti žalobce k platným imigračním pravidlům, k vedeným správním a soudním řízením a potažmo pak pravomocným rozhodnutím správních orgánů. Sám žalobce ostatně uváděl, že v minulosti vystupoval pod různými identitami, kdy na jednu z nich mu bylo uloženo správní vyhoštění, anebo že užíval i cizí vietnamské doklady, aby mohl zůstat v Evropě.
30. Pokud jde o možnost užití mírnějších opatření, soud má za to, že se žalovaná zejména na stranách 5 - 6 napadeného rozhodnutí dostatečně zabývala možnostmi užití zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce a řádně u jednotlivých opatření odůvodnila, proč k nim nebylo možné v případě žalobce přistoupit. Na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí proto soud v podrobnostech odkazuje.

31. Žalobce v žalobě uvedl, že posouzení možností uložení mírnějších opatření ze strany žalované je strohé a paušální s tím, že žalovaná jen odcitovala jednotlivá zákonná ustanovení a konstatovala nemožnost jejich uplatnění. Takové tvrzení však neodpovídá skutečnosti, neboť žalovaná ve shora vymezené části napadeného rozhodnutí uvedla vždy u každého jednotlivého mírnější opatření individualizované důvody jeho nevyužití spočívající ponejvíce v odkazu na předchozí konkrétní jednání žalobce nebo na skutečnosti jím uváděné v rámci výsledku v procesním postavení účastníka správního řízení. Námitka nedostatečného posouzení a odůvodnění nevyužití možností mírnějších opatření ze strany žalované tedy nemůže obstát, když žalovaná se možnostmi uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce zjevně zabývala (srov. zejm. str. 5 – 6 napadeného rozhodnutí) a u každého jednotlivého opatření zvlášť a následně i v souhrnu odůvodnila, proč k nim namísto zajištění nepřistoupila.
32. Vzhledem ke shora uvedenému a s ohledem na pobytovou historii žalobce, kdy tento dlouhodobě pobývá na území České republiky bez pobytového oprávnění, obstaral si a užíval padělané povolení k pobytu, čímž páchal trestnou činnost, bylo mu uloženo správní vyhoštění, trest vyhoštění a prokázal tak tedy zřejmou lhostejnost k platným právním předpisům nejen na úseku pobytu cizinců, nelze mít zajištění žalobce za nepřiměřeně tvrdé či nedostatečně zdůvodněné, jak žalobce namítá. Žalobce nemá na území České republiky žádné vazby, nemá zde žádné příbuzné či jiné rodinné příslušníky, netrpí žádnými zdravotními obtížemi. V zemi původu mu nic konkrétního nehrozí, když žalobcem pouze v obecné rovině zmíněný velký dluh ve X nemůže bez dalšího představovat žádnou relevantní překážku ve vycestování. Žalobce má rovněž v zemi původu celou rodinu, ke které se může vrátit.
33. Na straně 6 napadeného rozhodnutí žalovaná rovněž dostatečně odůvodnila stanovenou dobu zajištění, když uvedla podrobný výčet obvyklých úkonů, které bude potřeba učinit, jakož i dokladů, které bude třeba žalobci zajistit, aby mohlo dojít k úspěšnému výkonu správního vyhoštění žalobce, a to s uvedením rámcového časové odhadu provedení předmětných úkonů a zajištění přepravních dokladů. Stanovená doba zajištění přitom tomuto časovému odhadu odpovídá, nijak nevybočuje z dlouhodobé praxe žalované, natož pak ze zákonného rozmezí, a proto se soudu nejeví ani jako nepřiměřená.
34. Soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Podle konstantní judikatury NSS platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci dostala, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k zajištění žalobce. Soud dospěl k závěru, že žalovaná se konkrétní situací žalobce podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaná napadeným rozhodnutím ani předcházejícím řízením neporušila základní zásady a elementární procesní ustanovení správního řízení včetně žalobcem zmiňované proporcionality postupu správního orgánu. Soud konstatuje, že z obsahu

správního spisu žádné takové pochybení nevyplynulo a nebylo zjištěno. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, řádně odůvodněné a doba zajištění zvolena přiměřeně konkrétním okolnostem.

35. Co se týče namítané zmatečnosti a nedostatečného individuálního posouzení, je třeba konstatovat, že žalobce nijak nespecifikuje, v čem konkrétně „známky zmatečnosti“ napadeného rozhodnutí spatřuje, proč se k takto nekonkrétní námitce nelze nijak vyjádřit. K namítanému nedostatku individuálního posouzení okolností případu žalobce lze kromě shora uvedeného ještě dodat, že spolupráci žalobce se správním orgánem nelze v daném případě nijak přeceňovat, neboť vstup a pobyt na území České republiky bez pobytového oprávnění, páchání trestné činnosti, nerespektování rozhodnutí správního vyhoštění a konečně vyhýbání se výkonu trestu vyhoštění lze sotva vyvážit tím, že žalobce sdělí správnímu orgánu své osobní údaje, neklade odpor při zadržení a odpovídá na položené otázky při svém výslechu. Taková argumentace je rovněž s ohledem na povahu institutu zajištění poněkud mimoběžná.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Ze všech shora uvedených důvodů zdejší soud neshledal žalobu důvodnou, když současně neshledal v postupu žalované žádná vážná pochybení či jiné deficity, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 14. ledna 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce